

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Nona. Prosequimur adhuc idem argumentum, Choris omnibus Angelorum, antiquis Patriarchis, ac reliquis sanctis beatissimum Iosephum præferentes; vbi nonnullos fauores, quibus Christus Dominus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

ob quas Christus Dominus Matri filiorum Zebedei ab eo postulanti, ut sederent filij eius, vnus ad dexteram, & alter ad sinistram in regno suo, respondit: *Nescitis, quid petatis, &c. sedere autem ad dexteram, vel sinistram, non est meum dare vobis, sed quibus paratum est à Patre meo: eam nostro argumento valde consentaneam, minimeque contemnendam putauerim, quod iam ab aeterno loca illa dexteræ, & sinistræ, immutabili Dei decreto, Mariæ, & Iosepho à Deo Patre destinata erant, qui cum Filio, & Spiritu sancto viuunt, & regnant in sæcula sæculorum. Amen.*

HOMILIA IX.

Prosequimur adhuc idem argumentum, Choris omnibus Angelorum, antiquis Patriarchis, ac reliquis sanctis beatissimum Iosephum preferentes: vbi nonnullos fauores, quibus Christus Dominus eum cumulauit, recensemus: benedictiones omnes, quibus Iacob iam iam moribundus filios suos benedixit, et accommodantes.

VANTO magis cœlestia contēplor charismata, quibus eximia Christi Domini magnificentia legitimū Genitricis suę sponsum, legalemque suum patrem, Iosephum locupletauit, tantō in maiorem admirationem raptor, vehementiusq; in eam propendo sententiam, ut illum (Deipara Maria excepta) cunctis cœlicolis præponendum piē & religiosē censeam. Ut rem tamen altius repetamus, in primis eum præfero primo nostro Parenti: si enim illum constituit Deus, caput omnium gentium, Iosephum certē constituit caput illius sacræ familiæ, vbi Christum, & Mariam subditos sibi habebat: corpus capitis

primi parentis, genus humanum est, cuius plurima mēbra peccatis scætant; corpus autem mysticum, cuius caput constitutus fuit Ioseph, Iesus, & Maria erat: ex huius ergo corporis excellentia, coniecit maiorem dignitatem capitis illius. Deus olim Euam multis animi dotibus decoratam, in vxorem primō parenti tribuit: *Faciamus ei adiutorium simile sibi; at, excel-* Genes. 2.
lentiolem aliam fœminam, immō omnium fœminarum decus, & ornamentum, Mariam scilicet, futurā sui filij matrem, Iosepho in coniugem dedit; cuius dos copiosa adeō fuit, ut longē superaret ingentem illam dotem antiqui Patriarchæ Iosephi sponsæ datam; nam si illa (ut tradit Sixtus Senensis lib. 2. Bibliothecæ) Sixtus Senensis.
secum in dotem tulit centum millia ta-
lenta auri, quibus (iuxta veriolem computationem) respondent sex ducatorum, aut scutorū milliones, beata tamen Virgo non caduca auri, & argenti bona, sed cœlestia gratiæ munera, & virtutum preciosissimas margaritas in dotem tulit, quarum omnium vir eius Ioseph mirum in modum particeps fuit si etiam Adamo potestatem concessit Altissimus, ut animantibus nomina imponeret, sanē auctoritas, quam Iosepho contulit imponendi nomen Iesu filio suo, *vocabis nomen* Luca 1.
eius Iesum: longo interuallo potestatem illam antecellit. Quod, si ad priscos tam legis naturæ, quàm scriptæ Patriarchas mentis aciem conuertimus, longē illis nostrum Iosephum fœlicitem iudicabimus. fateor, illos Christo cōsanguinitate fuisse coniunctos, sed Ioseph coniunctior multo, cum propinquior sanguine esset illius Genitrici. Patres illi Christum Dominum videre desiderarunt, sed solā eius vmbra aspexerunt; Omnia in figuris 1. Cor. 10.
conuinebant eis: ut ait Paulus; vnde cum Christus dixit: Abraham exultauit, ut videret diem meum; vidit, & gauisus est: de Ioan. 8.
visione prophetica locutus est, qua aduentum Christi à longē præodorauit. Potentissimi etiam Reges Verbum diuinū humana carne indutum propriis oculis in-
tueri

- tueri ardentissime cupientes, minimè obtinuerunt, Christo Domino dicente: *Multi Reges desiderauerunt videre, quæ vos videtis, & non viderunt*; at Iosephus vidit eundem recens natum, vidit infantem, vidit puerum, vidit iuuenem, imò, & per triginta annos manus eius constrictauerunt Verbum vitæ (vt D. Ioannis verbis vtar) sub humanæ carnis mole delitescens. Moyses (narrat sacra historia) quod, tametsi Deo familiarissimus, cum ab eo postulauit, vt vultum suum sibi manifestare vellet, solum obtinuit à tergo illum sub quadam apparenti humana specie prospicere: *Posteriora mea videbis, faciem autem meam videre non poteris*: at Iosepho non à tergo solum illum videre, sed, & vultum intueri, exoculari, & alitorem omnium alere fuit concessum, adeo, vt illi eidem, de quo cecinit regius Vates: *Omnia à te expectant vt des illis escam in tempore*: & rutilus: *Et tu das illis escam in tempore opportuno, aperis tu manum tuam, & implet omne animal benedictione*: illi (inquam) eidem Ioseph manum suam aperiret, vt paterno munere fungens, alimentum omnium creatori persæpè porrigeret. Antiqui Prophetæ variis reuelationibus fuerunt illustrati; at sublimiores, quàm illi vigilantes, noster Ioseph dormiens accepit; cum frequenter (vt sacri Euangelistæ testantur) Angeli ei diuina sacramenta in somnis referentes apparuerint. Quid plura? excessit (vt paucis dicam) cunctos antiquos Patres: nam, vt confinium, & orizon vtriusque legis, veteris, & nouæ, instar sponsæ, omnia poma vetera, & noua seruauit dilecto suo, matrimonium veteris, & virginitatem nouæ legis in vnum coniungens, atque copulans. Denique si cum Apostolis Iosephum conferas, in multis eos præcelluisse reperies; nam si ipsi gentibus Christum prædicarunt, Ioseph non pauca de Christi infantia eis indicasse creditur; si illi, nutritij fidelium fuerunt: *Quibus lacte opus erat, non solido cibo*, vt dicebat Apostolus, Ioseph ipsius Christi nutritius
- fuit, pariterque educatur: si ipsi singularem curam adhibuere, vt Christus cresceret in cordibus eorum, quibus D. Petrus dicebat: *Quasi geniti infantes, lac concupiscite*: certè Ioseph magnam sollicitudinem, sedulamque curam adhibuit, vt Christus, quem fabrilis suo labore, ac sudore vultus sui alebat, in seipso in dies cresceret, sanguinemque aggregaret, quem in redemptionis nostræ pretium in ara Crucis effunderet.
- Cæterùm, cum iam mortales homines, (Deipara excepta) Iosepho inferiores ostenderimus, reliquum est, ostendamus ab eodem angelicos spiritus longè præcelli. quod, vt facilius præstemus, oportebit in memoriam reuocare Diuum Dionysium de cœlesti hierarchia, & Diuum Gregorium homilia 34. in Euangelia, nouem cœlestium spirituum Choros distinguere, quos illi vocant Angelos, Archangelos, Principatus, Virtutes, Potestates, Dominationes, Thronos, Cherubinos, & Seraphinos. Officium quidem Angelorum, hominum est custodia, at Iosepho excellentior alia custodia demandata fuit, quàm istis, cum non hominis solum, sed Christi Domini, Dei pariter, & hominis, ac Matris suæ, fidelissimus custos fuerit. Archangeli reddunt diuina oracula, & magni momenti negotia nunciant, vt Michael, & Uriel, & Raphael, ille missus ad Danielem, alter ad Esdras, hic ad Tobiam; re vera Ioseph Archangeli munus perfectissimè exercuit cum tribus Regibus Magis, ne redirent ad Herodem, sed per aliam viam iter suum facerent ex diuino, quod acceperat, oraculo, eis nunciauit, vt satis indicant verba Matthæi: *Et responso accepto in somnis, ne redirent ad Herodem, per aliam viam reuersi sunt in regionem suam*: Si Angelicæ deinde Virtutes miracula magna operantur, vt contigit tempore Iosue, vbi ministerio cœlestis cuiusdam Virtutis Angelicæ, ad Iosue petitionem solis cursum suum cohibuit; mirabilis fanè fuit, quod Ioseph solem ipsum iustitiæ Christi-

Christum Deum, & hominem, quandoque sistere, quandoque mouere fecit, illo semper ad nutum ei obediente, vt clarè satis indicant verba Lucæ: *erat subditus illis*. Potestatum munus est executrices esse diuinæ omnipotentiae, vt constat ex 4. Reg. vbi sacra narrat historia, vnum ex Potestatibus simul occidisse centum octuaginta millia Assyriorum; id munus excellentius Iosephum exercuisse reperio, cum Christum in Aegyptum introducens, infantis virtute mirabili, omnia Idola corruere fecit, Isaiā dicente: *Ingrederetur Aegyptum, & commouebuntur simulacra Aegypti: Quod si Principatus, regiminis habet curam, inferiorisque sedula diligentia gubernant; illud proculdubio omnem tam humanum, quam Angelicum principatum longè superat, quod Ioseph regimen habuit Mariæ, & prolis, Christi scilicet, & Mariæ, quos tanquam tutor illius sacrae familiae gubernabat, & eorum singularem prudentiam, ac sollicitam curam gerebat.* Rursus, si ad Dominationes pertinet supra Principatus dominari; excellentius sanè, ac sublimius dominationis genus fuit, Iosephum tanquam virum Mariæ super eam dominari, quæ regina erat omnium principatum, ac vera ipsius Dei mater; vnde Cancellarius Parisiensis sermo. de Natiuit. Virg. hoc dominij genus admirans in hæc verba prorumpit: *O miranda prorsus Ioseph sublimitas tua, & dignitas incomparabilis, quod mater Dei, regina cæli, & Domina mundi appellare te Dominum non indignum putauerit. Throni Angelici id muneris habent, vt sedes sint Dei, in quibus ipse requiescit: bone Deus, nulla vnam creatura (sola Deipara excepta) perfectius Iosepho, diuinæ maiestatis sedes & Thronus fuisse reperitur, cum lectum infantem milles in sinu suo fouerit, millesque ille inter eius brachia vigilans, & dormiens requieuerit, & super eius pectus, tanquam super molle cervical, caput suum reclinauerit; vnde aptè satis accommodari possunt Christo Domino*

inter Iosephi brachia requiescenti verba illa Deut. 33. *Beniamin amantissimus Domini, Deuter. 33. habitabit confidenter in eo, quasi in thalamo tota die morabitur, & inter humeros illius requiescet.* Ad hæc; si Cherubim, scientia pleni, sublimium rerum sacramenta scrutantur, Ioseph quidem altissimum Incarnationis arcanum, ipsis etiam Cherubinis non satis perspectum, singulari Dei lumine illustratus agnouit, per plures eius circumstantias percussit, ac Mariæ pectoris secreta, quod archiuum erat arcanorum Dei, limpidissima cognitione penetrauit. Tandem, si Seraphini diuinam bonitatem, cuius dilectionis flammis exardescunt, manifestant, quis mihi inficiabitur, sanctissimum Iosephum ipsi Seraphici amoris perenni fontis valde proximum, & ipsi diuino igni propinquissimum, ipsique charitati per essentiam summe coniunctum, quia *Deus 1. Ioan. 4. charitas est*, diuini amoris flammis, vltra quam dici possit, non exarsisse? maxime, quod cum Christus dixerit: *ignem Luca 12. (scilicet amoris) veni mittere in terram, & quid volo, nisi vt accendatur: sanè cum subiectam materiã Iosephini cordis perfecte dispositam inuenerit, non potuit non magnus diuini amoris ignis ardentè adeo in eo accendi, vt Seraphicum amorem superasse mihi non difficile persuaserim. Cum autem omne datum optimum de sursum sit, descendens à Patre luminũ (vt Iacobi verbis vtat) non aliam tot donorum, ac cælestium munerum causam quærendam esse reor, quam liberalem, ac copiosam benedictionem, qua Iosephum Pater misericordiarum benedixit, cuius magnam fecunditatem, vt clarius agnoscamus, placet Isaac Patriarchæ benedictionem, quam dedit filio suo Iacob, necnon & alias, quas ipse Iacob iam iam moribundus filiis suis impertiuit in memoriam reuocare, easque Ioseph nostro adaptare. Isaac quidem (vt sacra Genesios narrat historia) in hunc modum filio suo Iacob benedixit: *Dei tibi Deus Gen. 27. de rore cæli, & de pinguedine terræ, abun-**

- daniam frumenti, & vini, & seruiant tibi populi, & adorent te Tribus: huius benedictionis quis non videat alius, & sublimius participem fuisse Iosephum, cum loco materialis totis, qui facile euanciscit, ei datus fuerit in custodiam ros ille incorruptibilis, quem antiqui Patres desiderantes, clamabant: *Rorate caeli desuper, & nubes pluuie iustam*: loco autem pinguis terrae, frumentum, & vinum producentis, data fuerit ei Mariana illa terra, fecunda quidem aded, vt germinarit
- Isaie 45.* *Frumentum electorum, & vinum germinans virgines*: Venio ad benedictiones, quas ipse Iacob natis suis impertiuit. ad Iudam dixit: non esse auferendum sceptrum de Iuda, & Ducem de foemore eius: quod sane in domo Iosephi impletum fuit, cum de ventre sponsae illius Christus Dominus, Christiani populi Dux, egressus fuerit in salutem populi sui. *Lauit*, inquit deinde, *in vino stolam suam, & in sanguine vine pallium suum*: id etiam singulari modo contigit Iosepho, qui in fanti Iesu sanguinem in circucisione effundenti compatiens, lacrymarum profluuio animam suam inundauit. Zabuloni insuper dixit: habitaturum in littore maris, & in statione nauium peruenturum vsque ad Sidonem; Mariam sponsam Iosephi, *Mare* interpretari docet Diuus Hieronymus, de nominibus Hebraicis: iuxta hoc ergo mare, in quod confluxerant omnium gratiarum flumina, per triginta annos habitauit Ioseph, & in consortio illius tandem ad mortem peruenit, per *Sidonem* (insidias significantem) apte praenotatam: cum nusquam Daemon maiores, quam in hora mortis illas paret. Ad Issachar autem Iacob se conuertens: *inter medios terminos habitaturum dixit*, & humerum suum ad portandum onera supposituram; id quoque ad vnguem, imò excellentius impletum intueor in Ioseph, qui & inter terminos veteris, & nouae legis vixit, & inter illos alios caelestes totius sanctitatis terminos, ac fines (Iesum, & Mariam) vitam egit; nec enim excogitari potest perfectior filius, quam Iesus, nec excellentior Mater, quam Deipara Maria. humerum item ad grauiam onera portanda Iosephum supposuisse, nemo sanæ mentis ambiget, qui varia itinera ob Christi defensionē suscepta tam perfectionis in Aegyptum, quam reditus inde in Ierusalem non ignorauerit. Post hæc filio, Dan, hanc benedictionem Iacob dedit, quæ hæc duo præcipuè continet; primum, quod faceret hostem suum cadere retro; secundum, quod expectaret salutare Dei; nihil cerè horum desideratur in Iosepho, cum communem humani generis hostem per matrimonium cum beata Virgine, celata Diabolo eius integritate, fefellerit, & quasi cadentem retrorsum irriferit: præterea expectauit salutare Israel, sed aliter, quam ille, cum ab sponsa sua salutem, & Saluatorem mundi mox pariendum certò sciret, quod ei solum, fuit concessum, qui solus meruit in spolum Virgini dari. Rursus ad filium suum Gad respiciens, hanc illi dedit benedictionem: *Gad accinctus, praeliabitur ante eum, & ipse accingetur retrorsum*: sanè D. Ioseph Angelico oraculo monitus, vt fugeret in Aegyptum, continuò accinxit se, & Herodem, mortem infantis Iesu machinantem, delusit; benedictio ergo Gad aptè conuenit Iosepho. Iam ad Aler Iacob sermonem dirigens, inquit: *Aler, pinguis panis eius, & prebebit delicias regibus*: certè cum panis Ioseph nullus quantumcunque pretiosissimus panis valet comparari, Maria fuit: *Quæ quasi nauis inffitoris de longe portans panem suum*: caelestem illum panem nobis praestitit, qui dixit: *Ego sum panis viuus, qui de celo descendit*: hic panis datus fuit Iosepho, vt custodiret illum filiis, non canibus, quia, vt veritas ipsa dixit: *Non est bonum sumere panem filiorum, & dare canibus*. vnde, cum rabus ille canis Herodes hunc panem deuorare concupisceret, Ioseph abscondit illum ab eo, & in longinquam Aegypti regionem transportauit. Ad Nephtali deinde verba faciens, in hunc modum bene-

benedixit: *Nephtali, ceruus emissus, & dans eloquia pulchri uentris: si solent parentes, & nutritij infantibus dulcia uerba loqui, persæpè repetentes: mi Princeps, id non semel Iosephū factitasse crediderim, mellifluis uerbis Iesum infantem demulcendo, at non falsò, sed ueracissimè ei dicebat: mi Princeps, mi Rex, cum reuera Rex esset Regum, & Dominus dominantium. Ad Iosephum uerò orationem còuertens Iacob longiorem, & cumulationem benedictionem ei impertiuir, quæ nostro argumento mirum in modū congruit; cum antiquus ille Patriarcha sponsi Virginis Iosephi figuram præterierit: in primis ait illi: *filius accrescens Ioseph: egregiè nomen hoc, quod incrementum significat, nostro Iosepho conuenire perhibetur, cum tantoperè creuerit, quod (ut nuper ostendimus) & homines, & Angelos sanctitate longè antecelluerit. deinde subiungit Iacob: Deus patris tui erit adiutor tuus, & omnipotens benedictet tibi benedictionibus cæli desuper, benedictionibus abyssi iacentis deorsum, benedictionibus uerberum, & uulæ: hanc benedictionem noster Ioseph sublimius, quàm ille nactus fuit, dum in sponsam suam Virginem accipiens, cuius sacer uenter Virginitatis liliis uallatus Iesum peperit, & cuius uera diuino nectare de cælo plena eundè infantem lactauerunt. hæc sanè nostro Iosepho fuerunt benedictiones uerberum, & uulæ; necnon & abyssi iacentis deorsum, cum abyssiis latentis deitatis sub humana carne pueri in abiectissimo præsepis loco iacentis cœlestibus benedictionibus Iosephū frequenter impleuerit. Huc etiam facit Mosayca benedictio, qua in hunc modum antiquum illum Patriarcham Iosephum honestatum fuisse legimus: *Benedictio illius, qui apparuit in rubo, ueniat super caput Ioseph: hæc benedictio plenius super caput nostri Iosephi cecidit, cum per multos annos cum Maria, pulcherrima omnium foeminarum, dilectissima sibi sponsa cohabitans, non solum corporis, sed & mentis uirginita-***

tem adeò custodierit, ut nec minima libidinis cogitatuuncula animum eius pulsaret. Fuit igitur Ioseph rubus ardens incombustus, de quo licebit dicere cum Moyses: *Vadam. & uidebo uisionem hanc magnam, quare non comburatur rubus? cecidit quoque hæc benedictio rubi super Ioseph, dum Maria eius sponsa maternitatem ita cum uirginitate copulauit, ut Ecclesia Catholica à Spiritu sancto edocta, ei canat: Rubum, quem uiderat Moyses incombustum, conseruatam agnouimus tuam laudabilem uirginitatem: Tandem ultimū colophonem imponēs Iacob benedictionibus suis, ad Beniamin dixit: *Beniamin, lupus rapax, mane comedit prædam, & uespere diuidit spolia: profectò beatus Ioseph honestiorè, quàm Beniamin uictus queritandi rationem elegit; nam consilii patris sui Dauid dicentis: Quia labores manuum tuarum manducabis, beatus es, & bene tibi erit: innitens, fabrilis artis exercitio, summo mane surgens alimenta quærebat, & uelut sui laboris spolia inter Iesum, & Mariam, ad eorum sustentationem iuste, sobriè, & sanctè diuidebat.**

Ad hæc (ut paucis multa dicam) cum sacer Euangelista Matthæus diuino spiritu afflatus, probe agnosceret, ineffabilia esse Iosephi encomia, nec plurima uolumina ad ea dignè decantanda sufficere posse, uolens, quasi per compendium ea describere, his duobus uerbis illa complectitur: *Virum iustum illum uocans: Ioseph autè uir eius, eum esse iustum, noluit eam traducere: potuisset quidè Euangelista, coniugem, seu maritum Mariæ illum uocitasse, at consultò dixit: uir eius, ut maritum simul, & uirum esse indicaret: non enim omnes mariti, uiri sunt: nam, ut Diogenes dicebat, homines permulti, uiri per pauci. unde ipse in foro hominibus pleno, ardentem facem in manu dum portaret, & quasi aliquid quæriraret, hæc, & illac cursitaret, à multis interrogatus, quid quæreret? respondit: homines, tamen Diogenes non inuenio, quia hi, quos uideo, cum more bestiarum uiuant, miser bruta animantia con-*

numeri, viri merentur; idem etiã, cum agnouisset optimum Lacedæmonũ regimen, & Reipublicæ eorum præclaram institutionem dicebat: *Sole Lacene viros parium*: quam egregiam sententiã Deus ipse per Isaiam præmiserat, dicẽs: *Vidi, quia non est vir*: Ad hæc: *vir* (vt docet D. Gregorius,) à *virtute* dicitur, prout idem est, quod fortitudo, vnde apud Hebræos idem est fortis, quod *vir*, & ideò vbi nostra Vulgata vertit: *Confortare, & esto robustus*: Hebraicum originale legit: *Confortare, & esto vir*. vt ergo Euangelista Iosephi excellentiam commendaret, *virum* vocat illum, & non *maritum*, licet alioqui legimus cõiux eius effect. *Iustus* deinde eundem prædicat: *Cũ esset iustus*, in quo mira latent Iosephi præconia; Aristoteles s. Ethicorum, Macrobius in somnium Scipionis, & S. Thomas secunda, secunda: iustitiam bifariam accipi docuerit; primo pro virtute speciali iustitiæ, cuius munus est, reddere vniciquæ, quod suum est; secundo pro rectitudine animi, quæ ex omni virtutũ aggregatione coalescit, & in hoc sensu dixit beatus Matthæus: *Cũ esset iustus, noluit eam traducere*: sacra eloquia, vt in plurimum, commendant specialem aliquam virtutem in sanctis, quæ in eis magis effulsit; simplicitatem animi in Noë, obedientiam in Abraham, paciẽtiã in Iob, orationem in Iosue, fortitudinẽ in Samson, castitatem in Ioseph, mansuetudinẽ in Dauid, constantiam in Machabæis, fidem in Petro, amorem in Ioãne, vitam contemplatiuam in Magdalena, actiuam in Martha: ac tandem de singulis Confessoribus canit Ecclesia: *Non est inuentus similis illi, qui conseruaret legem excelsi*: quia singuli speciali aliqua virtute floruerunt: at, cum noster Ioseph omni virtutum genere præfulgeret, à iustitia, & rectitudine animi, quæ omnes illas complectitur, illum laudat Euangelista dicens: *Ioseph, vir eius, cũ esset iustus*. Certè vulgari sermone idem pollet *iustus*, quod *æquale*, quæ acceptio, iustitiæ satis consentanea esse perhibetur, cum proprium illius sit, fa-

cere æqualitatem rei ad rem; vnde, cum illud dicatur alteri æquale, quod nec plus, nec minus illo habet, nihil aliud erit esse iustum, quàm ita regulæ rationis, ac diuinæ legi adæquare, vt nec per defectum, nec per excessum ab ea defleat; quia igitur Diuus Ioseph diuinæ voluntati obsequentissimus semper exiit, & diuinæ legis regulæ toto tempore vitæ suæ se adamussim conformauerit, ideò etiam meritò Euangelista illum *Iustum* vocauit. Illud discrimen interest inter eum, qui iustis calceis instar nobilium, & eum, qui amplis, & laxis instar rusticorum incedit, quod ille, si minimus scrupulus calceos subintret, anxietur, & premitur; ille verò, cuius calcei lati sunt, etiam si terra, aut palea ingrediatur, nec minimo dolore afficitur; non secus vir iustus, quia arctam habet cõscientiam, quicumque etiam venialis peccati scrupulus illum angit; peccator verò, qui latam illam habet, etiam si terreni affectus, grauiusque peccata illam subintrent, nihil illa facit. Erat igitur noster Ioseph, vir iustus adeò, vt nihil terrenũ in mundissimum eius animum ingrederetur, sed indies in iustitia magis, ac magis credebatur, ne à nomine Iosephi (quod incrementum significat) degeneraret; quod si quidpiam leuissimi pulueris subintrabat, confestim illum excutiebat. Vnde adamussim ad illud Apoc. respiciens: *Qui iustus est, iustificetur adhuc*: in eo semper singularissimam curam impendebat, vt ad anteriora se extendens, continuum virtutum incrementum susciperet, quod proprium est viri perfecti, vt præclare docuit D. Bernard. in epistola ad Abbatem Garinũ Alpentem, dum exponens gradus illius scalæ, quam vidit Iacob, pariterq; elucidans, cur Angeli in ea scala semper viderentur ascendentes, vel descendentes, nunquam tamen quiescentes, in hunc modum piè, & eleganter loquitur: *Nunquam vir iustus arbitratur se comprehendisse, nunquam dicit: satis est, sed semper esurit, fitiq; iustitiam, ita vt si semper viueret, semper, quan-*

Isaiæ 59.
 D. Greg. super c. 1. Iob.

Daniel. 10.

Matth. 1.

Aristot. 5.
 Ethic.
 S. Thom. 2. 2.

Matth. 1.

Eccl. offic.
 ex Eccl. 24

Matth. 1.

quantum in se est, iustior esse contenderet, semper de bono in melius proficere conaretur; non enim ad annum, vel ad tempus, instar mercenarij, sed in aeternum, diuino se mancipat famulatus, audit denique vocem Iusti: in aeternum non obliuiscar iustificationes tuas, & rursus: Inclinaui cor meum ad faciendas iustificationes tuas in aeternum: & post pauca, pulchra haec subiungit: Itaque, indefessum proficiendi studium, & iugis conatus ad perfectionem perfectior reputatur; quod si studere perfectioni, & velle semper proficere est, perfectum esse, profectum nolle proficere, deficere est. Vbi ergo sum, qui dicere solent: iustificatus sum, nolumus esse meliores, quam patres nostri? O Monache, non vis proficere? non, inquit. Vis ergo deficere? nequaquam, ait: quid ergo? manere, inquit, volo in eo, in quo perseuero nec peior fieri patior, nec melior cupio. hoc vis, quod esse non potest. vidit scalam Iacob, & in scala Angelos, ubi nullus residens, nullusve subsistens apparuit, sed vel ascendere, vel descendere videbantur vniuersi; quatenus palam daretur intelligi, inter profectum, & defectum in hoc statu mortalis vitae nihil medium inueniri, sed quomodo ipsum corpus nostrum continet, aut crescere constat, aut decrescere, sic necesse sit & spiritum, aut proficere semper, aut deficere. haec tenus Diuus Bernardus. Tandem id mihi palam facit eximiam Diui Iosephi iustitiam, & sanctitatem, quod, cum nauis aliqua preciosissimis mercibus plena, in altum tendit mare, quare solet affecurator, immo multi, quia vnus solus id praestare non potest; ita cum Maria esset, quasi nauis instruoris, de longe portans paucum suum, coelestium charismatum mercibus onusta, ac varijs gratiarum preterrogatiuis locupletissima; solus Ioseph inuentus est, qui pretiosissimas eius honoris, & famae merces affecuraret, quod tanquam diuinis muneribus ditissimus, perfectum ad hoc praestitit, ut etiam sponsam, quam nunquam tetigerat, grauidam obseruans, eius honori consulens, minime accusaret, Matthaeo dicente: Cum esset Iustus, noluit eam traducere: quid plura? hoc vnum eius iustitiam super omnium sanctitatem

mirum in modum extollit, quod rationi consentaneum putauerim, si Christus naturalem aliquem humanum patrem, ut re vera potuisset, habiturus esset in terris, non alium elegisse, quam Iosephum, quem in patrem legalem elegit, atque ad eundem diuinis charismatibus illum exornasse, quibus naturalem patrem cumlasser; maxime, cum recte Dominus agnosceret, non minori paterno affectu Iosephum illum fore prosecuturum, quam naturalis eius pater in terris exstitisset. Iustum igitur per Anthonomastiam illum fecit, qui iustus est per essentiam, Iesus, filius Mariae, cui sit honor, & gloria in saecula saeculorum. Amen.

HOMILIA X.

Ostenditur ex sanctorum Patrum doctrina, & validissimis rationibus, D. Iosephum, cum beatam Virginem praegnantem dimittere voluit, vel magnum quid, vel saltem nihil finistrum, aut turpe de ea sibi persuasisse: cuius occasione permulta valde vtilia contra temeraria iudicia traduntur.

Sic quidem grauissimos quosdam Patres in eam abiisse sententiam, ut putarent, Iosephum verum dubitasse de Virginis castitate, imo, & iudicasse adulterij ream esse, valdeque excruciatum fuisse, quod illa sic intueretur grauidam, quam certissime sciebat se, ne mente quidem attigisse, fuisse tamen magnae iustitiae opus patienter illatam sibi iniuriam tulisse absque reuelatione, & accusatione. hi sunt in primis, Diuus Augustinus, qui scribens ad Macædonium ait: Ioseph, cui Virgo Maria, Domini Mater, fuerat desponsata, cum eam comperisset esse

D. August.
epist. 54.
tom. 2.